

„Rusko, na které sním zapomenout. Stručná historie lidstva 90. let“

 putin-today.ru/archives/217324

22 октября 2024 г.

Moskva, 90. léta

Esej z nové knihy Marata Khairullina

House of a Happy Cat

Tento naprosto divoký příběh se odehrál buď na konci 90. let nebo na začátku 2000. Ale dobře si pamatuji kde - Irkutsk. Ten čas je pro mě trochu rozmazaný, zdá se mi, že jsem do tohoto města za ten rok letěl několikrát. První je způsobena monstrózní katastrofou Tu-154 a druhá je blíž zimě, téměř na Silvestra. Byly to džíny, které PR agentura poslala na obchodní fórum, aby napsala o dnes již zapomenutém oligarchovi v interiérech shromáždění.

Vrhl jsem se do noci a ráno už byl v Irkutsku. Nebyla taková zima a doufal jsem, že se před večerním sezením trochu prospím. Všechny hotely ve městě byly plné a taxikář mě přivezl do malého komerčního hotelu. Uprostřed malé haly seděla za kulatým pultem obrovská žena a hlasitě mluvila do telefonu:

"A ty ji jen varuj, že hned řekneme mámě, co dělá naše dcera, kurví po sklepech za cent, mě taky uráží," Guramčik lehce opravil její tvář, udělal správnou věc, není to správné ke stažení...

Bandersha si vzala peníze za pokoj a pak, aniž by položila telefon (mobilních telefonů ještě moc nebylo), málem objednala:

- Vezmeme tu dívku, mladý muži.

Byl jsem opravdu velmi mladý a ještě jsem se nenaučil vášnivě nenávidět tyto tvory, kteří prodávají lidské maso, takže jsem to jen zdvořile odmítl.

"Co je to za ostudu, no, vem si tu holku, no, mladí jdou, dovedete si představit, tu holku nevezmou," už si hlasitě stěžovala do mých zad. Prošel jsem kolem jejího „produktu“ chichotajícího se na pohovce, vešel do pokoje a v oblečení jsem spadl na postel v nevěstinci se zmačkaným špinavým prádlem.

Večer bylo toto obchodní fórum, pak bufet. Ve VIP zóně je pohostil americký velvyslanec - nějaký usměvavý chlapík s obarvenými vlasy a obrovskými brýlemi, za kterými pobíhaly pichlavé, zlé oči. Promluvil jsem se svým oligarchou, najedl se, opil se, velmi úspěšně ukradl litrovou láhev vodky a vrátil se do hostelu.

V předsíni bylo ticho, banderova žena spala na pohovce a u pultu seděla rusovlasá dívka a hladila si na klíně tříbarevnou kočku. Plaše se usmála a já s ní chtěl pít kradenou vodku. Ale moje teta se okamžitě probudila:

- No, vezmeš to? Zbyl poslední.

Tato „ropucha“ vyvolala takové znechucení, že jsem opět, jak se mi zdálo, s velkou důstojností, z čistého opileckého principu, odmítl.

- No, tak odsud vypadněte, nemá smysl dítě rozptylovat, je pohrdavé, teď vezmou i tohle...

Hrdě jsem odešel do svého pokoje, pil sám a omdlel.

Druhý den jsem se probudil pozdě po obědě, když pro mě přišel německý historik. Před letadlem do Moskvy zbývaly skoro dva dny a já jsem chtěl přinést nějaký příběh. Včera jsem vytočil Hermana. Je to skutečný historik, kdysi učil na pedagogické škole, psal jsem o něm začátkem 90. let.

V těch letech můj zápisník obsahoval snad celou zemi – telefonní čísla hrdinů článků. Tehdy se žurnalistika dělala takhle – od člověka k člověku a všichni si vás léta pamatovali a odpovídali na noční hovory, jako byste se rozešli den předtím. Související témata jsou obvykle standardní - eseje o dobrém člověku: lékaři, inženýrovi nebo čestném policistovi.

"Jednu mám," řekl Herman, a tak jsem potkal Onegu, poručíka na oddělení vražd. Dostali jsme se na jeho policejní stanici, od včerejšího večera se strašně ochladilo a na Oněgu jsme dlouho čekali na ulici promrzlí na kost. Ale s kocovinou se mi opravdu nikam nechtělo, zvláště tam, kde byli lidé v uniformách. Potom jsme seděli v nějakém ponurém suterénu s klenutými stropy.

- Říkáš, že chceš psát o něčem dobrém? Teď vám ukážu celý nákladník dobrých věcí – chcete to? "řekl Onega našťavaně do sklenice." Byl jen o pár let starší než já, afghánský válečník s tvrdou a svědomitou tváří.

- Pojdme, jen si potřebujeme vzít vodku.

Vzpomněl jsem si, že mám ještě otevřenou láhev vodky z VIP bufetu – mělo to být normální. To jsou časy - naplňte se vodkou, ale skoro celá je spálená.

Žena za pultem přesně určila Oněgu a láskyplně se usmála – bylo to tak hnusné, že jsem málem zvracel. Onega ji zachmuřeně ignorovala a v autě jen zamumlala:

- "Kusika" je hangout, zdá se... Herman chápavě přikývl.

Proplétali jsme se temnými ulicemi, Irkutsk mi připadal celý ze dřeva. Venku se oteplilo a začal padat hustý sníh. Opustili auto na silnici a nějak se ze dvora přiblížili k železným dveřím, na které asi pět minut klepali, dokud je neotevřel šedovlasý muž v bílém plášti.

— Arkadichu, je tu hodně práce? Musíme si promluvit.

Obrýlený Arkadich se jen zazubil:

- Budou čekat! - a vedl mě do místnosti plné polic s papíry. Tam svým obvyklým pohybem vyndal stopaříky - profesionální, různých barev a talíř se sádlem, chlebem a cibulí. Všichni se uvelebili v zaneřádném, ale strašně útulném pokoji, ohřáli se a hned si zapálili cigaretu:

- Kolik je dnes hodin? zeptal se Onega

- Tři.

- Jen tři?

-Zatím tři...

Onega přimhouřil své tvrdé ocelové oči na Arkadiče:

- Ukažme mu, ukažme mu to.

Arkadich dožvýkal chléb a vstal. Šli jsme chodbou do pitevny. Na druhém konci, poblíž chladíren, byla velká svařovaná kovová police. Ležely na něm tři mrtvoly. Arkadich odhodil prostěradla. Ta rusovlasá ležela druhá, byla bez paruky, ale hned jsem ji poznal. Další dva si nepamatují.

- Víte, na co zemřeli? - zeptal se Onega.

- Jsi zmrzlý?

- Ne, nejdřív zmrzli a pak spali v mrazu. Víte, kolik přes noc nasbírali po celém městě? Osmnáct, korespondent, a to pravděpodobně není vše. Kdo počítá tyto prostitutky? Koho zajímá, kolik jich zemře. A všichni jsou přesměrováni na můj web, takže je můžeme s Arkadichem zaregistrovat. Nedochozí k bití, což znamená nenásilnou smrt – z nedbalosti. Není se koho zeptat.

To je vlastně celý příběh – v centru Irkutsku se koná statusová akce, těch pár hotelů je nacpaných návštěvníky penězi, dívky jsou vyhozeny do práce. A tady je mráz. Kdo věděl? Možná, že kdybych nebyl tak pyšný a nevzal zrzku pít vodku do svého pokoje, zachránil bych ji. Požadovaná cena je několik tisíc rublů. A teď už zbývá jen potřísnit si novinářskou tvář opilými slzami a veřejně se kát před Germanem, Arkadičem a Oněgou. Tak?

Ne tak, moji drazí. Všechno by tady vyšlo na další šmrncovní článek, nebýt jedné věci. Děvče heroin.

Na přelomu let 94-95 jsem hovořil s bývalým vyšetřovatelem zvláště důležitých případů Generální prokuratury Sovětského svazu

Sergejem Nikolajevičem Zabelským. Za Jelcina byl poslán do předčasného důchodu. A když mi poskytl rozhovor, zavrtěl hlavou a charakteristicky poklepal ukazováčkem na stůl:

- Pamatujte, mladý muži, to, co se teď děje, není jen tak. Nyní se do naší země dovážejí tuny heroinu, vytvářejí se speciální distribuční kanály a vytváří se systém spotřeby. A to vše probíhá centrálně a organizovaně. Vy tomu ještě nerozumíte, jste příliš mladý, ale tato země je zničena, stejně jako byl zničen Sovětský svaz.

Pro mě, včerejšího vzorného člena Komsomolu, bylo opravdu těžké to pochopit. Teprve nyní, když jsme trh naplno nasáli, k nám došlo trochu pochopení.

V roce 1998, jen pár let po rozpadu SSSR, se Rusko oficiálně stalo největším světovým spotřebitelem heroinu – téměř sto tun ročně. V jakémkoli regionu, osadě, dokonce i na vojenských základnách a uzavřených vědeckých městech bylo možné bez problémů koupit dávku. A všude byla, jak se říká, připravená klientela. Heroin musel být připraven, naředěn a aplikován injekčně. Nestačilo dovézt tuny tohoto zatraceného lektvaru a vytvořit distribuční síť, bylo také nutné naučit lidi, jak se správně ničit.

Heroin, jak se říká, se v Rusku neprosadil, dokud nezačalo masivní šíření prostituce.

První vlny obchodu s živým masem začaly na přelomu let 96-97.

Vypadalo to jako cílený nábor, srovnatelný s tím, co se dnes děje na Ukrajině s pracovníky TCC. A prvními oběťmi této obludné vlny byly provinční dívky – čisté, skromné, nezkažené kapitalismem, skutečný poklad národa. Masově se stali závislými na drogách a zařadili se do řad nekonečné armády prostitutek.

V každém hotelu v kterémkoli městě v Rusku muž ubytovaný sám nebo se skupinou soudruhů vždy v noci dostal telefonát a nabídli mu dívku.

A každá prostitutka bezesporu nabízela heroin. Byl to dokonalý distribuční kanál.

V těch letech v některých malých vesnicích nezůstaly vůbec žádné dívky, všichni byli doslova smeteni touto bouří. Pamatuji si osadu Solomino, ztracenou v mordovských lesích, kam jsem dorazil v předvečer 1. května 1999.

Marat Khairullin

<https://vk.com/@-221866123>

Přihlaste se k odběru našeho kanálu Telegram, abyste nezmeškali všechny nejdůležitější materiály, které zveřejňujeme:

https://t.me/putin_today